Lietas arhīva Nr. 1A-0169-20/1
ECLI:LV:VRT:2020:1207.1A71016920.2.S
Lietas Nr. 1A71016920 1A–0169–20/1

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Cēsīs 2020. gada 7. decembrī

Vidzemes rajona tiesas
tiesnese A. Bērziņa

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2020. gada 18. septembra lēmumu Nr. PC388772/1.

Aprakstošā daļa

2020. gada 24. jūnijā Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas vecākais inspektors R. Krauklis sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. /numurs/ par to, ka 2020. gada 24. jūnijā, plkst. 10:27 Madonas novadā, /adrese/ /pers. A/ nesniedza ziņas par transportlīdzekļa VOLVO FH ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ tiesisko lietotāju (transportlīdzekļa vadītāju), kurš 2020. gada 3. jūnijā, plkst.13:30 Madonas novadā, Dzelzavas pagastā pa vietējas nozīmes ceļu Griguļi – Jūrmalnieki vadīja transportlīdzekli VOLVO FH ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/un neievēroja aizlieguma ceļa zīmes Nr.312 "masas ierobežojums 7 t" prasības braucot pa vietējas nozīmes ceļu Griguļi – Jūrmalnieki.

Protokolā norādīts, ka pārkāpta Ceļu satiksmes likuma 20. panta piektā daļa, par ko atbildība noteikta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā–LAPK) 149.[4] panta devītajā daļā (lietas 1. lapa).

2020. gada 12. augustā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes amatpersona piemērojusi /pers. A/ sodu 40 EUR (turpmāk – sākotnējais lēmums). Minēto lēmumu /pers. A/ pārsūdzējis augstākā iestādē.

Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas birojs (turpmāk tekstā– Iestāde) ar 2020. gada 18. septembra lēmumu Nr. PC388772/1, izskatot sūdzību par pieņēma lēmumu, ar kuru sākotnējais lēmums atstāts negrozīts, bet sūdzība noraidīta.

Sūdzības iesniedzējs /pers. A/ sūdzībā norādījis, ka pārsūdz 2020. gada 24. septembrī saņemto Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja (turpmāk – Birojs) priekšnieka pienākumu izpildītāja Jāņa Lūka 2020.gada 18. septembra lēmumu "Par pārsūdzēto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. /numurs/ (turpmāk – Lēmums) ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas vecākā inspektora Roberta Kraukļa 2020. gada 12. augusta lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. /numurs/, ar kuru, pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma (turpmāk - CSL) 20. panta piekto daļu un LAPK 149.[4] panta devīto daļu, sodīts ar naudas sodu 40 (četrdesmit) *euro* apmērā.

A r Lēmumu atzīts, ka Sākotnējā lēmumā norādītais, ka "/pers. A/ nesniedza ziņas par transportlīdzekļa Volvo FH ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ tiesisko lietotāju (transportlīdzekļa vadītāju), kurš 2020.gada 3 jūnijā, plkst. 13:30 Madonas novadā, Dzelzavas pagastā pa vietējās nozīmes ceļu Griguļi-Jūrmalnieki vadīja par transportlīdzekli Volvo FH ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ un neievēroja aizlieguma ceļa zīmes Nr.312 (Masas ierobežojums 7 tonnas) prasības braucot pa vietējās nozīmes ceļu Griguļi-Jūrmalnieki".

Lēmums ir nepamatots, jo visu rīcībā esošo informāciju bija sniedzis Valsts policijas darbiniekiem un nevar sniegt informāciju kuru nezina. Norāda, ka bija vērsis policijas amatpersonas R. Kraukļa uzmanību uz to, ka apšauba, ka transportlīdzeklis Volvo FH ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ (turpmāk – Volvo) ir pārkāpis satiksmes noteikumus, jo nav informācijas, ka kāds būtu ar Volvo braucis 2020. gada 3. jūnijā plkst. 13:30 Lēmumā norādītajā vietā. Norādījis, ka apšauba Valsts policijas uzrādīto pierādījumu – foto autentiskumu. No foto nevar secināt, ka Volvo ir atradies Lēmumā norādītajā vietā 2020. gada 3. jūnijā plkst. 13:30, apšauba, ka foto ir īsts, jo nezina, ka kāds ar Volvo tur vispār būtu braucis. Lai gan atslēgas atradušās brīvi pieejamā vietā, tomēr apšauba, ka ar Volvo 2020.gada 3.jūnijā kāds būtu braucis sūdzības iesniedzējam to nezinot. Norāda, ka foto kā elektroniski pierādījumi nav izņemti atbilstoši likumam, tie ir procesuāli defektīvi, un ir nepieļaujami kā pierādījumi, proti, tie nav uzskatāmi par pierādījumiem likuma izpratnē un nav vērtējami. Iespējams, ka /pers. B/ redzējis braucam pa ceļu smago kravas mašīnu, taču tā nevarēja būt Volvo.

Valsts policijai bija norādījis, ka viņam nav informācijas, ka 2020. gada 3. jūnijā Volvo vispār ir ticis izmantots satiksmē un norādījis /pers. A/ ar Volvo 2020. gada 3. jūnijā nepiedalījās ceļu satiksmē un to, ka ar Volvo braucot tikai pats. Volvo izmantojis tikai darba vajadzībām. Arī atbilstoši Lēmumā norādītajam, atbraukušais Valsts policijas inspektors K. Politers 2020. gada 3. jūnijā konstatēja, ka Volvo atrodas adresē /adrese/, kas ir Volvo turētāja /Nosaukums A/ juridiskā adrese. Inspektors nevienu personu juridiskajā adresē nesastapa. Minētais pierāda, ka Volvo šajā laikā netika izmantots satiksmē, jo atradās /Nosaukums A/juridiskajā adresē.

Turklāt, ja kāda kravas mašīna ir braukusi un pārkāpusi tur uzstādīto zīmi Nr. 312 "Masas ierobežojums 7t", tad būtu vērtējams arī jautājums – vai šī zīme tur ir uzstādīta likumīgi, ievērojot normatīvo aktu prasības, jo šobrīd šī zīme ir aizklāta, iespējams, tādēļ, ka ir uzstādīta neatbilstoši normatīvo aktu prasībām. Ja minētā ceļa zīme ir uzstādīta neatbilstoši normatīvo aktu prasībām, tad par šīs zīmes neievērošanu nevar nevienu personu sodīt, tai skaitā konstatēt CSL 20. panta piektajā daļā noteiktā pienākumu pārkāpumu, ja faktiskais transportlīdzekļa vadītājs netiek konstatēts.

LAPK 149.[4] panta devītā daļa paredz administratīvo sodu par ziņu nesniegšanu par transportlīdzekļa tiesisko lietotāju un paredz uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) – fiziskajai vai juridiskajai personai. No minētās likuma normas izriet, ka ir speciāls administratīvās atbildības subjekts – transportlīdzekļa īpašnieks (valdītājs, turētājs) – fiziska vai juridiska persona, kas nesniedz ziņas par transportlīdzekļa tiesisko lietotāju. Secināms, ka LAPK 149.[4]panta devītās daļas mērķis nav sodīt jebkuru personu, kura nesniedz ziņas par transportlīdzekļa tiesisko lietotāju, bet gan konkrēti tiesību normās paredzētus subjektus.

Lai izprastu LAPK 149.[4]panta devītās daļas mērķi, minētā tiesību norma jāskatās kopsakarā ar Ceļu satiksmes likumā ietvertajām tiesību normām.

CSL 1. pantā tiek skaidrots, ka ar transportlīdzekļa īpašnieku saprot fizisko vai juridisko personu, kurai pieder transportlīdzeklis. Valsts policijas amatpersonai biju norādījis, ka Volvo ir iegādāts līzingā un transportlīdzekļa Volvo īpašnieks ir /Nosaukums B/.

CSL l. panta 25. punkts paredz, ka transportlīdzekļa turētājs – fiziskā vai juridiskā persona, kura uz tiesiska pamata (mantas īres, nomas,

patapinājuma līgums u.c.) lieto transportlīdzekli. Par transportlīdzekļa turētāju nav uzskatāma persona, kas transportlīdzekli lieto uz dienesta vai darba tiesisko attiecību pamata.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka Valsts policijas amatpersonai bija norādījis, ka transportlīdzekļa Volvo turētājs ir juridiska persona – /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/.

CSL 1. panta 29. punkts nosaka, ka transportlīdzekļa valdītājs ir persona, kuras tiesiskā valdījumā ir transportlīdzeklis uz mantojuma tiesību pamata. Konkrētajā gadījumā Volvo nav transportlīdzekļa valdītāja CSL 20. panta piektās daļas un LAPK 149.^{4}panta devītās daļas izpratnē. CSL 20. panta piektā daļa nosaka, ka transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) pēc Valsts policijas pieprasījuma ir pienākums sniegt ziņas par personu, kura vadīja vai bija tiesīga lietot transportlīdzekli, ja pārkāpuma konstatēšanas brīdī faktiskais transportlīdzekļa vadītājs netika noskaidrots, norādot attiecīgo personu identificējošos datus (vārdu, uzvārdu, personas kodu, bet par ārzemnieku papildus norāda arī dzīvesvietas adresi, vadītāja apliecības numuru, izdošanas datumu un vietu, vadītāja apliecības izdevējvalsti).

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka /pers. A/ nav tāda pienākuma, jo nav ne transportlīdzekļa īpašnieks, nav turētājs ne nav arī valdītājs CSL izpratnē.

CSL 20. panta piektajā daļā paredzētais pienākums gulst uz Volvo īpašnieku /Nosaukums B/ un Volvo turētāju /Nosaukums A/. Respektīvi, par minētā panta pārkāpumu konkrētajā gadījumā būtu iespējams tiesiski sodīt tikai juridiskas personas.

Papildus norāda, ka Valsts policija nav ievērojusi LAPK 272. punktā paredzēto pienākumu un Lēmums neatbilst LAPK 286. panta otrajā daļā noteiktajam un LAPK 274. panta otrās daļas 6. punktam, kas paredz, ka lēmumā norāda faktisko un tiesisko apstākļu konstatējumu (norāda pierādījumus, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumentus, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti).

Lēmums nesatur juridisku pretargumentāciju uz sūdzībā par Sākotnējo lēmumu norādīto juridisko argumentāciju.

Norāda, ka lietā nav pierādījumu, ka /pers. B/ it kā redzētā kravas mašīna 2020. gada 3. jūnijā ir nodarījusi zaudējumus ceļam un nav saprotama Lēmumā minētā nekorektā atsauce uz judikatūru (nav norādīts konkrēts Augstākās tiesas spriedums, tā datums un lietas numurs) par transportlīdzekļu ekspluatāciju zaudējumu atlīdzības kontekstā.

Tiesu praksē ir norādīts, ka ir jāņem arī vērā tas, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir uzskatāmas par krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izpratnē. Līdz ar to administratīvo pārkāpumu lietās darbojas nevainīguma prezumpcija (Sk. Satversmes tiesa 2002. gada 20. jūnija spriedumā lietā Nr. 2001-17-0106 secinājumu daļas 6.1. punktu.) jāpierāda savs nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo (sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 3. marta sprieduma lietā Nr. SKA–48/2009 9.punktu). Iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā – iestādei. Valsts policijā ir uzsākta arī administratīvā pārkāpuma lietvedība par it kā notikušo pārkāpumu – ceļa zīmes Nr.312 "Masas ierobežojums 7t" neievērošanu 2020. gada 3. jūnijā uz vietējās nozīmes ceļa Griguļi–Jūrmalnieki. No Lēmuma, diemžēl, netiešā veidā konstatējams, ka "pierādīšanas nastu" minētajā citā administratīvajā lietā tiek mēģināts pārlikt uz sūdzības iesniedzēju un viņam jāpierāda savs nevainīgums nevis policijai jāpierāda personas vaina.

Lietās par administratīvajiem pārkāpumiem ikvienā gadījumā, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, iestādes (amatpersonas) pienākums ir pārbaudīt, vai personas darbībās (bezdarbībā) ir konstatējams lēmumā norādītā administratīvā pārkāpuma sastāvs. No lietā esošajiem pierādījumiem, kas sūdzības iesniedzējam zināmi, nav konstatējams LAPK 149.^{4} panta devītajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvs, tādēļ, pamatojoties uz LAPK 239.panta pirmās daļas 1. punktu, lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama.

Sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt Lēmumu un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Augstāka iestāde lēmumā norādījusi No 2020. gada 1. jūlija spēkā stājies 2018. gada 25. oktobra likums – Administratīvās atbildības likums. Norādītā likuma Pārejas noteikumu sadaļas 1.punkts noteic, ka ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss.

Savukārt Administratīvās atbildības likuma Pārejas noteikumu sadaļas 2. punktā noteikta sekojoša procesuālo darbību administratīvo pārkāpumu lietās turpmākas izdarīšanas kārtība: procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde).

Skatāmajā gadījumā tikušas izdarītas procesuālās darbības atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 238.^{1} panta pirmās daļas tiesiskajam regulējumam. Tas nozīmē, ka šīs procesuālās darbības arī pabeidzamas LAPK noteiktajā administratīvi procesuālajā kārtībā, tādēļ augstākas iestādes lēmums par sūdzībā norādītajiem argumentiem un lūgumiem jāpieņem norādītā, šobrīd spēku zaudējušā, bet līdz 2020. gada 1. jūlijam spēkā bijušā normatīvā akta administratīvi procesuālajā kārtībā.

LAPK 286. pants nosaka, ka augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

Augstāka iestāde, Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas birojs, iepazīstoties ar administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem, atbilstoši LAPK 243. pantam un 243.^{1} pantam, izvērtējot pierādījumus to kopsakarībā un dodot tiem juridisku vērtējumu, secina, ka sūdzība ir nepamatota un ir noraidāma, bet uzliktais sods ir atstājams negrozīts.

Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Augstāka iestāde atsaukusies uz LAPK 243. pantu, kas nosaka – ja administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītiem uzskatāmi šādi apstākļi:

1) vispārzināmi fakti;
2) ar spēkā stājušos tiesas spriedumu vai prokurora priekšrakstu par sodu kriminālprocesā konstatēti fakti;
3) ar spēkā stājušos nolēmumu par personas saukšanu pie administratīvās atbildības konstatēti fakti;
4) fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus normatīvajos aktos paredzētos pienākumus;
5) fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus profesionālos un amata pienākumus;
6) mūsdienu zinātnē, tehnikā, mākslā vai amatniecībā vispārpieņemtu izpētes metožu pareizība.

Ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem.

Pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

Pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina administratīvā pārkāpuma lietvedībā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību.

Administratīvajā pārkāpuma lietvedībā iegūtās ziņas par faktiem, kā arī ziņas, kas fiksētas ar tehnisko līdzekļu palīdzību, ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā kodeksā noteiktajā kārtībā.

LAPK 243.[1] pants nosaka, ka ir šādi pierādīšanas līdzekļi:

1) pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi;
2) personu liecības;
3) eksperta atzinums;
4) kompetentās institūcijas atzinums;
5) dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā;
6) elektroniskie pierādījumi;
7) procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem;
8) lietiskie pierādījumi.

LAPK 244. pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes drošības direkcijas (turpmāk – CSDD) norādīto informāciju Ceļu satiksmes likuma 20. panta pirmā daļā ir noteikts, ka transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) ir pienākums darīt visu nepieciešamo, lai ceļu satiksmē netiktu izmantoti tādi viņa lietošanā esošie transportlīdzekļi, kuriem nav dota atļauja piedalīties ceļu satiksmē vai uz kuriem attiecas aizliegums piedalīties ceļu satiksmē. Savukārt minētā panta piektā daļa nosaka, ka transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) pēc Valsts policijas pieprasījuma ir pienākums sniegt ziņas par personu, kura vadīja vai bija tiesīga lietot transportlīdzekli, ja pārkāpuma konstatēšanas brīdī faktiskais transportlīdzekļa vadītājs netika noskaidrots, norādot attiecīgo personu identificējošos datus (vārdu, uzvārdu, personas kodu, bet par ārzemnieku papildus norāda arī dzīvesvietas adresi, vadītāja apliecības numuru, izdošanas datumu un vietu, vadītāja apliecības izdevējvalsti).

Motīvu daļa

Novērtējot lietā iesniegtos pierādījumus, secināms, ka sūdzība ir noraidāma.

LAPK 289.[13] panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Augstāka iestāde pareizi noteikusi, ka ir izdarīts LAPK 149[4]. panta devītajā daļā paredzētais pārkāpums.

Saskaņā ar LAPK 289.[13] panta trešo daļu, tiesa pievienojas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2020. gada 18. septembra lēmuma Nr. PC 388772/1 pamatojumam un argumentācijai, papildus norādot sekojošo.

Saskaņā ar LAPK 22. pantu „Administratīvā soda mērķis" administratīvais sods ir atbildības līdzeklis, kas tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiesību pārkāpējs un citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Savukārt šī kodeksa 21. panta otrā daļa noteic, ceļu satiksmē izdarīto pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro* un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīst par maznozīmīgu.

Augstākās Tiesas Administratīvo lietu departaments 2009. gada 12. februāra spriedumā Nr. SKA-15/2009 norādījis, ka administratīvais pārkāpums uzskatāms par maznozīmīgu, ja ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus) administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 2. panta 1. punktam šī likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norisi un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskām un juridiskām personām piederošu mantu.

Līdz ar to secināms, ka minētā likuma un uz tā pamata izdoto Ceļu satiksmes noteikumu normas ir pieņemtas, ievērojot sabiedrības intereses un ātruma ierobežojuma pārkāpumu dzīvojamā zonā nekādā ziņā nevar atzīt par maznozīmīgu.

Ceļu satiksmes likuma 20. panta piektajā daļā noteikts – transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) pēc Valsts policijas pieprasījuma ir pienākums sniegt ziņas par personu, kura vadīja vai bija tiesīga lietot transportlīdzekli, ja pārkāpuma konstatēšanas brīdī faktiskais transportlīdzekļa vadītājs netika noskaidrots, norādot attiecīgo personu identificējošos datus (vārdu, uzvārdu, personas kodu, bet par ārzemnieku papildus norāda arī dzīvesvietas adresi, vadītāja apliecības numuru, izdošanas datumu un vietu, vadītāja apliecības izdevējvalsti).

Savukārt LAPK 149.[4] panta devītā daļa noteikusi, ka par ziņu nesniegšanu par transportlīdzekļa tiesisko lietotāju – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) – fiziskajai vai juridiskajai personai – no četrdesmit līdz simt četrdesmit *euro*.

Tiesa novērtē arī to, ka /pers. A/ sodīts par LAPK 149.[4] panta devītā daļas pārkāpumu, tāpēc nav nepieciešams vērtēt to, vai transportlīdzeklis VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ pārkāpis noteiktās masas ierobežojumus 03. 06. 2020., jo par šo pārkāpumu administratīvā pārkāpuma protokols netika sastādīts /pers. A/, protokols tika sastādīts par ziņu nesniegšanu par transportlīdzekļa tiesisko lietotāju. Kā secināms no pārkāpēja paskaidrojuma un policijas darbinieka ziņojuma, tad transportlīdzeklis nodots /pers. A/ valdījumā, lai viņš veiktu darba pienākumus.

Spēkā stājoties Administratīvas atbildības likumam, Ceļu satiksmes likuma 51. panta astotā daļa noteikusi, ka par ziņu nesniegšanu par transportlīdzekļa vadītāju vai tā tiesisko lietotāju piemēro naudas sodu transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) no četrpadsmit līdz simt četrdesmit naudas soda vienībām, t. i., minimālais sods par šādu pārkāpumu noteikts 70 EUR apmērā.

Tiesa novērtē arī to, ka par pārkāpumu LAPK darbības laikā, /pers. A/ piemērots likumā paredzētais sods minimālās sankcijas 40 EUR apmērā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6] pantu, 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13] un 289.[18] pantu, tiesa

nosprieda :

Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2020. gada 18. septembra lēmumu Nr. PC 388772/1 atstāt

negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Vidzemes apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā – 2020. gada 7. decembra, iesniedzot apelācijas sūdzību Vidzemes rajona tiesā.

Vidzemes rajona tiesas tiesnese